XXV. évf. 4. szám 2013. július-augusztus

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

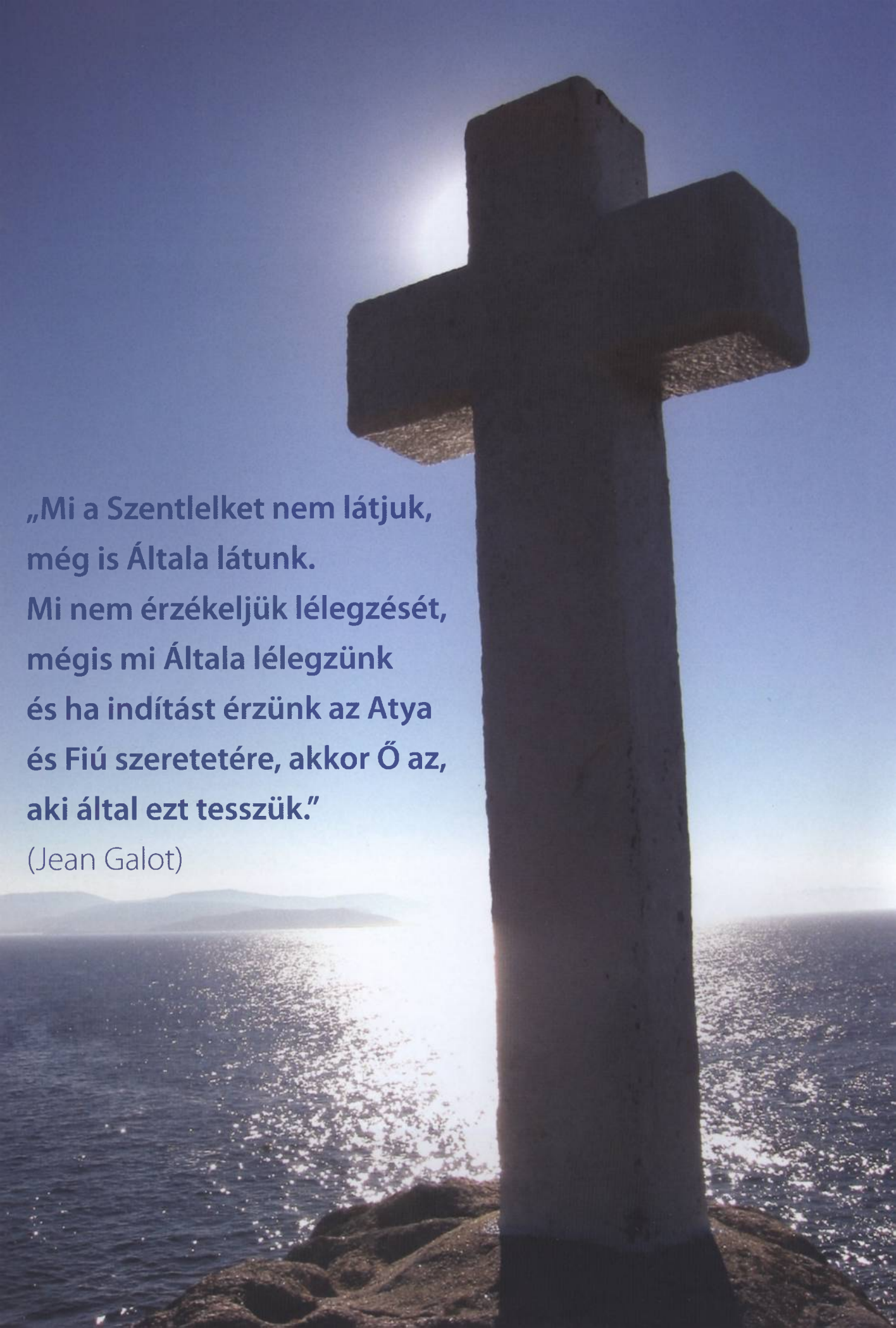
A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Zofko atya:
A szentek példája

Seres Béla: Párbeszéd a Szentlélekkel

M.Donald:
Égő szívű tanítvány

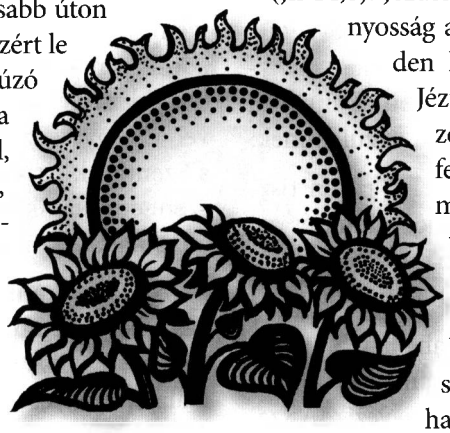

„Mi a Szentlelket nem látjuk,
még is Általa látunk.
Mi nem érzékeljük lélegzését,
mégis mi Általa lélegzünk
és ha indítást érzünk az Atya
és Fiú szeretetére, akkor Ő az,
aki által ezt tesszük."
(Jean Galot)

Uram, szeretem parancsaidat

(Zsolt 119,166)

Nézem a csillagos eget… évmilliárdok óta pontos törvények szerint járnak a csillagok. Az állatvilágban a legkisebb hangyától a nagy elefántig az ösztönök korlátai között élnek az állatok. És az ember? Az embernek szabad akarata van. Építhet és rombolhat, életet adhat és életet pusztíthat, békét teremthet és háborúzhat… Hatalmában áll (Jn 1,12) szentté válni, Isten gyermekévé lenni – de hatalmában áll az ördög mellé állni. Mi, hívő emberek követjük az Istentől kapott törvényeket, amelyek életet adnak. Mennél jobban szeretjük Isten törvényeit, annál biztosabb úton járhatunk. Természetünk ellenáll, ezért le kell győzni. Harcolni kell a lefelé húzó erők ellen. Ehhez a harchoz erőt ad a nagyszerű cél: együtt lenni Istennel, belépni az Ő csodálatos országába, szellemi/lelki életünket kibontakoztatni, megtapasztalni a természetfeletti élet örömeit.

1. Isten hatalmas. Érdemes megfontolni: ki adott nekünk törvényeket? A végtelenül hatalmas Isten! A jóságos Atya! Az, aki megszabadított bennünket a gonosztól! Aki az egész univerzumot fenntartja és kormányozza! A hívő ember keresi az alkalmat, hogy Isten parancsai szerint éljen. A hitetlen ember pedig azt mondja gőgjében: nekem nem parancsol senki! Nem érzi az ellentmondást: mindent Istentől kapott, minden Isten kezében van, és Ő mégis azt gondolja, élhet függetlenül Istentől. Két szót nem szeret hallani a mai ember: következmény és felelősség. Mindennek van következménye. Minden bűnnek lesz büntetése. Jézus többször is beszélt a számonkérésről. A gazdag ember kényelmesen elnyújtózik a jó termés láttán, gondolván, hogy lustaságban töltheti hátralévő életét. De az Úr így szól hozzá: *„Még az éjjel számon kérik tőled lelkedet”* (Lk 12,20). A sokat idézett rész pedig a Máté 25. fejezetében található. „Egybegyűlnek előtte az összes nemzetek” (25,32). Megkezdődik a szétválasztás. Az ítélet alapja a szeretet parancsának a megtartása. Akik szerettek, bevonulnak Isten országának örömébe, akik nem szerettek, azok az örök tűzre kerülnek, „amely az ördögnek készült”. Nagy a felelősségünk, hogy életünket milyen alapra helyezzük! Mindig csak a mának élvezetét keresni, ez pusztuláshoz vezet. Ez volt a római birodalom bukásának is az alapja. A világ meghódítása után a testi élvezeteket hajszolták. „Carpe diem” – volt a jelszavuk, ragadd meg a mai nap örömeit. – A keresztények viszont Jézusra figyeltek, így lettek a birodalom összeomlása után az új világ megalapítói.

2. Jézus utat mutat. A hívő ember mindenben Isten akaratához igazodik. Az ószövetségi időkben még lehetett hivatkozni arra, hogy nem egészen világos Isten akarata. De az újszövetségben Jézus világosan megmondta: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet”* (Jn 14,6). Jézussal elérkezett a világosság és a bizonyosság az élet céljáról. A hívő ember minden kérdésére válaszol az evangélium. Jézus biztos utat mutat, amely elvezet örök célunkhoz. Ezért ujjongott fel Pál apostol, amikor azt írta, hogy most már nem a Sínai hegy félelmetes jelenségeit éljük át, amikor Isten szól hozzánk, hanem Jézus szerető közelségét (Zsid 12,23-24). Ha az Úr ennyire jó hozzánk, akkor nem szabad visszautasítani szavát (12,25), hanem hálásnak kell lennünk útmutatásáért (12,28).

3. Jézussal együtt lehetünk. Aki Jézus tanítása szerint él, az bejuthat az ünnepi lakomára. Ez a legnagyobb megtiszteltetés, hogy a királyok királyával együtt lehetünk. A lakomát azonban sokan visszautasítják (Lk 14,16), mert nem ismerik fel óriási jelentőségét. Vagy mert nincs bennük felelősség a lakoma fontossága iránt. Jézus példabeszédeiben azok, akik visszautasították a meghívást, jelentéktelen dolgokat sorolnak fel: „ökröt vettem, és ki kell próbálni”. Mintha azt mondanák: „új autót vettem és ki kell próbálni.” A király válasza megdöbbentő: *„Senki sem ízleli meg lakomámat a hivatalosak közül.”* A példabeszéd azzal végződik, hogy behívták az utak mellett járókat, és így a lakomára berendezett terem megtelt a szegény emberekkel. – Amikor Jézus akaratáról, vagy parancsairól beszélünk, nem szabad elfelejteni, hogy Ő az, aki a legjobbat akarja nekünk. Ő az, aki életét áldozta értünk! Ő az, aki mindenkinél jobban szeret bennünket! Ő az, aki minden vigasztalás forrása! Ő az, aki mindig kész arra, hogy megerősítsen, felemeljen, boldoggá tegyen bennünket! Ezért nem lesz nehéz teljesíteni parancsait.

Katona István
főszerkesztő

Párbeszéd a Szentlélekkel

IV/1. rész

A Szentlélek Úristenről írom ezeket a párbeszédeket, szeretetből és hálából

Ha már a vér szerint szüleink iránt szeretettel és hálával tartozunk, akkor sokkal inkább a Szentlélek Úristen iránt tartozunk szeretettel és hálával, akiről azt mondja Jézus: Csak úgy mehetünk be a mennyországba, ha vízből és Szentlélekből újjászületünk. A Szentháromság egy Isten pedig a mennyország számára teremtett minket, ez a célunk. Amennyivel több az Isten az embernél, annyival több szeretettel és hálával tartozom a Szentlélek iránt, mint szüleim iránt. Amennyivel több az örök boldogság a földi életnél, annyival többet köszönök a Szentléleknek, mint a szüleimnek.

Ennek ellenére nehéz a Szentlélek Úristen tisztelete nekünk, akik testből és lélekből állunk és azt fogjuk föl könnyen, amit érzékeinkkel elérünk. A Szentlélek Úristen azonban lélek, Őt nem látjuk.

A Szentlélek héber neve: „ruah Jahve" vagyis az Isten lehelete, lelke. Görögül pneuma, latinul spiritusnak vagyis leheletnek, szélnek nevezik. A szelet, leheletet nem lehet látni, de más dolgokat mozgat, sőt a vihar nagy fákat kicsavar, a tetőkről elfújja a cserepeket. Ilyen a lélek is, működéséből látható.

Modern hasonlatot is vegyünk segítségül. Az elektromos áramot nem látjuk. De nagyon is látjuk, hogy gépeket hajt, világít, melegít, elektromos tűzhelyen főzni lehet, stb... Tehát működéséből lehet látni. A Szentlelket is így ismerhetjük meg, hogy a működését tekintjük, ahogy az isteni kinyilatkoztatásból látható. Így azonban minden emberi okoskodás nélkül is jól megismerhetjük. Nagyon szerencsés dolog, hogy a három isteni személy közül a Szentlélek szól hozzánk a legtöbbet. Hiszen a Szentírást a Szentlélek sugalmazta. Ő az elsődleges szerzője a Szentírásnak hitünk szerint. A Szent hagyományt Ő vezeti tévedhetetlenül évezredeken át. De a saját lelkünkbe is ad sugallatokat és adja isteni erejét, hogy a jót meg is tegyük. Így Ő maga, a Szentlélek Úristen mutatkozik be nekünk. Nem magunknak kell kitalálni, hogy milyen Ő.

Így tehát a Szentlélekkel való párbeszéd menete adva van: Meg akarom figyelni, hogy mit tesz a Szentlélek az Isten dicsőségére s az emberek örök üdvére, meg mit beszél nekünk.

A kutatás módja pedig a párbeszéd. A Szentlélek Úristen a legtöbbet beszél hozzánk közvetlenül, hisz bennük lakik és Ő, mint Isten közelebb van hozzánk, mint mi önmagunkhoz – mondják a lelki írók –, és kegyelmével Ő tesz a legtöbbet bennünk. Mi is közvetlenséggel, szeretettel válaszoljunk szavaira és hálásan köszönjük meg tetteit bennünk az örök és ideiglenes javunkra. Az ő végtelen szeretetére az általa adott szeretettel válaszoljunk. Vagyis dialógust, párbeszédet folytassunk vele „a lelkünk édes Vendégével" és tegyük azt fesztelen közvetlenséggel, ahogyan a Szentlélek Úristen is közvetlen, kedves, barátságos szeretettel lakik bennünk a megszentelő kegyelem állapotában és az isteni természetben részesít.

A II. vatikáni zsinat sokat hangsúlyozta a párbeszédet az emberek közt és az Egyházon kívüliek közt is. Ez XXIII. János pápa szívéből származik. Nála személyesen a párbeszéd alapja a nagy Isten- és emberszeretet volt. Ő ezt az Isten- és emberszeretet kedveset, közvetlen vidám, mosolygós modorával meg is mutatta. Ő mondta: Ne azt nézzük, ami minket elválaszt, hanem ami egyesít. Ez a közvetlen, kedves szeretet kell nekünk nagyon az Istennel szemben, különösen a legközvetlenebb, legkedvesebb isteni személlyel, a Szentlélekkel szemben.

Amint már említettem, a Szentlélek szól hozzánk a legtöbbször, így Ő szól a Szentírásban, a szenthagyományban, de a lelkünkben is.

Szóljon erről helyettem inkább egy modern író, **Jean Galot**, aki azt mondja:

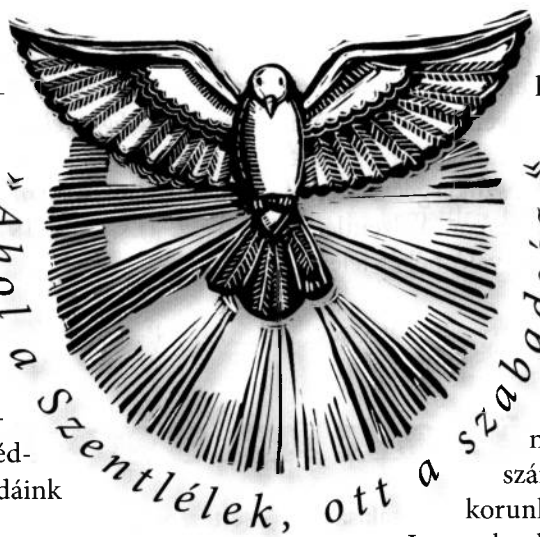
> „A Szentlélek az az isteni személy a Szentháromságban, aki emberileg a legtávolabbi módon nyilatkozik, de egyúttal az az isteni személy, aki először lép be a lelkünk belsejébe. Sőt, Ő az, aki oly nagy fokban élteti a szellemi valónkat, hogy lelkünknek sok megmozdulása, melyeket a természetünk önkéntelen jelenségeinek vélünk, valójában Tőle származik. A Szentlélek a lelkiismeretünk hangja és ha azt gondoljuk, hogy önmagunkkal beszélgetünk, akkor mi Vele folytatunk beszédeket. A Szentlélek a fölemelő és jó gondolatok el-

indítója, és amit mi a szellemünk gyümölcsének vélünk, az sokszor az Ő megvilágításából származik. A Szentlélek a szeretetünk lehelete és a jóra indítónk.

Mi a Szentlelket nem látjuk, mégis Általa látunk. Mi nem érzékeljük lélegzését, mégis Általa lélegzünk, és ha indítást érzünk az Atya és Fiú szeretetére, akkor Ő az, aki által ezt tesszük.

A Szentlélek arra törekszik, hogy életünkből – amely olyan könnyen önmagunkkal való egyhangú, unott beszéddé, zárkózottsággá válhat – párbeszéd legyen, és pedig folytonos párbeszéddé legyen isteni jó barátunkkal, aki sohasem húzódik vissza és életünk apró dolgaiban is részt vesz."

(Jean Galot: Der Geist der Liebe 11, 127 oldal.)

(2Kor 3,17)

Szerencsénkre a Szentlélekkel való közvetlen párbeszédre igen bőven vannak szép példáink elsősorban a Szentírásban.

Említsem-e a **Zsoltárok könyvét**, amely elejétől a végéig a Szentlélektől sugallt párbeszéd az Istennel? Az Énekek éneke a lélek és az Isten közötti párbeszéd, amelyből ugyancsak a Szentlélek szól hozzánk. A hitvallás szerint: A Szentlélek szól a próféták által. Ha szabad azt mondani, az újszövetségi **evangéliumokban,** az **apostolok leveleiben** és a többi írásokban, még közvetlenebbül, nyíltabban szól a Szentlélek, hisz az újszövetség már az Ő korszaka, amikor pünkösdkor nyíltan jelenik meg és téríti meg az embereket és vezeti a pogány népeket az Egyházba és az Istenhez a fölfoghatatlan mennyei örök boldogságba.

De a Szentírás minden része az Isten párbeszéde az emberrel és viszont, az ember párbeszéde az Istennel, sokszor nagyon is keresetlen, közvetlen, intim hangon. A Szentlélek sugallatára hányszor ujjong a zsoltáros az Istenben – máskor panaszos, máskor könyörög, bocsánatot kér, ahogy az éppen az életben is előfordul, de legtöbbször szeretettel dicséri az Istent és csodás jótetteményeit köszöni meg, és hálálkodik az Istennek.

Milyen kötetlenül mondja el **Jeremiás** a panaszait, lelke keserűségét az Istennek! Teheti, mert az Istenünk nemcsak Istenünk, hanem Atyánk, jó barátunk, lelkünk Jegyese is, Neki elmondhatunk mindent. Ő megért, mert Ő maga a szeretet. E párbeszédeket az isteni kinyilatkoztatás szerint a Szentlélek sugallja és Ő az elsődleges szerzőjük. Így könnyen megértjük, hogy velünk is ilyen közvetlen párbeszédet kíván folytatni és erre igen – igen sok példát találunk a Szenthagyományban. Szebbnél szebb párbeszédeket találunk a Szentlélektől indítva és vezetve a szentatyáknál. Gyönyörű párbeszédeket Istennel és viszont.

A Szentlélek kedves szeretet, isteni kegyelme ömlik el lelkünkön, ajkunkon. A Szentlélektől adott párbeszédeket látjuk a szenteknél, náluk a lélek a Lélekhez, szív a Szívhez szólt, és ők valóban a Szentlélek hárfái voltak és a szeretet szép dalait énekelték, hol szenvedések közt sóhajtva, hol meg lelkes tüzes szeretettel az Isteni Jegyes iránt, magasságok felé szárnyaltak. A Szentlélek a mi új korunkban klasszikus példákat ad az Istennel való párbeszédre, mert a beképzelt gőg és önistenítés miatt sokan elszakadtak az Istentől és így párbeszéd se lehet Vele.

Klasszikus példái a Szentlélek kegyelmével az Istennel való párbeszédnek Nagy szent Terézia, keresztes szent János, előttük Assziszi szent Ferenc, Páduai szent Antal, később Szalézi szent Ferenc, Kis Szent Teréz, Prohászka Ottokár, XXIII. János pápa lelki naplójával és még inkább a párbeszédnek gyakorlati életbe való átültetésével. Csak néhányat említettem. Íme, ezeket keresem föl és beszélni akarok Vele, hallani akarom a Szentlélek hangját, mint az Énekek énekében mondja a mennyasszony: *„Íme a kedvesem szava!"* (Énekek éneke 2,8)

A végtelenül szerető Szentlélek Úristen kedves szavát, barátságos, édes hangját halljuk meg a Szentírásban és a Szenthagyományban! Ne legyünk Jézus szavai szerint készakarva süketek!

A Szentlélek végtelen jóságában adja nekünk kegyelmét, szeretetét, hogy az Ő szeretetteljes szavát meghalljuk és megértsük. Ne forduljunk el Tőle durván és visszataszító módon! Ez a párbeszéd az Istennel – és közelebbről a szívünkben lakó Szentlélek-

kel – teljes, és szeretetből és hálából fakad és ezért kötetlen és egyéni. Mindenki másképpen folytatja a párbeszédét a Szentlélek Úristennel. Gondolom nincs két ember a világon, aki egyformán folytatná e párbeszédet. Erre is áll: *„Ahol a Szentlélek, ott a szabadság."* (2Kor 3,17) Így tehát kérem a kedves olvasót, hogy amit ő másképpen mondana a Szentlélek Úristennek, azt tegye meg és ő magában egészítse ki, folytassa tovább a párbeszédét a Szentlélekkel a maga módján. Adja a Szentlélek Úristen, hogy ez így is legyen!

Erre azt mondhatnák: Jó! Jó! Csakhogy én bűnös ember vagyok! Nem lakik bennem a Szentlélek! Nem tarthatok Vele párbeszédet! De erre azt kell magunknak felelnünk, hogy éppen ilyenkor van a lehető legnagyobb szükség a Szentlélekkel való párbeszédre, hiszen a Szentlélek kegyelme nélkül senki nem térhet meg az Istenhez. Az Írás igen sok példát hoz arra, hogy a bűnösnek igen szükséges a Szentlélekkel való párbeszéd a megtéréskor. A Szentlélek a bűnösnek valóban az Istennel való békét jelenti, mint ahogy az új életet jelentette Noé bárkájánál a galamb az olajfaággal a csőrében. Említhetem **Dávidot** is. A Szentlélek Nátán próféta által tárta föl előtte a bűnét, hogy megtudjuk azt, hogy a Szentlélek világít rá a bűnös ember lelkében a bűnnek rútságára és indítja az Istenhez való megtérésre. A Szentlélek kegyelmétől indítva bocsánatot kért az Istentől. A Szentlélek sugallatára a legszebb és legüdvösebb párbeszédet folytatta Istennel. Az Isten megbocsátott neki! Isten, mint a Szíve szerinti férfit említi az Írásokban, és mint példaképet állítja oda a népe szeme elé.

A tékozló fiú példabeszédében látjuk jól a bűnösnek a Szentlélekkel való nagyon szükséges, üdvös párbeszédét. *„Akkor a fiú magába szállva így bánkódott: Hány béres dúskál ennivalóban Atyám házában, én pedig itt éhen veszek! Fölkelek és atyám házába megyek. Atyám, mondom neki, vétkeztem az ég ellen és te ellened. Arra már nem vagyok méltó, fiadnak nevezz."* (Lk 15,17-19)

Seres Béla

A Szentlélek megvigasztal

Az üdvösség az, hogy a Szentlélek vigasztalásában élünk és nem a világéban. Az ugyanis nem üdvösség, hanem bűn. Az üdvösség annyit jelent, hogy haladunk előre és megnyitjuk a szívünket a Szentlélek vigasztalása előtt, ami az üdvösség. Nem lehet azonban alkudozni, hogy egy kicsit ebből, egy kicsit abból, mintha gyümölcs-salátát készítenénk – jegyezte meg humorosan a pápa. Egy kicsit venni a Szentlélekből és egy kicsit a világ szelleméből. Nem! Vagy egyiket, vagy a másikat választjuk – hangsúlyozta.

Az Úr világosan megmondja: Nem lehet két urat szolgálni. Vagy az Urat vagy a világ szellemét szolgáljuk. Nem lehet összekeverni a kettőt. Amikor megnyílunk az Úr Lelkének, megértjük az új törvényt, amely az Úrhoz visz bennünket, és ez a nyolc boldogság, amelyről a napi evangélium szól. A nyolc boldogságot csak akkor értjük meg, ha nyitott a szívünk, és ha a Szentlélek vigasztalásából szemléljük. Pusztán emberi értelemmel nem érthető meg.

Ezek az új parancsolatok! – hangsúlyozta Ferenc pápa. Ha azonban nincs nyitva szívünk a Szentlélekre, butaságoknak tűnnek számunkra. Azt mondhatnánk: „Nézd, szegénynek, szelídnek, irgalmasnak lenni nem olyan dolgoknak tűnnek, amelyek sikeressé tesznek." Nem értjük meg őket, ha nem nyitott a szívünk, és ha nem ízleltük meg a Szentlélek vigasztalását, amely az üdvösség. Ez a törvény azok számára, akik üdvözültek, és akiknek nyitott a szívük az üdvözülésre. A szabadok törvénye ez, a Szentlélek szabadságával rendelkezőké.

Az ember rendezheti életét törvények és eljárások szerint, amelyek pusztán emberi listát jelentenek. Ez azonban végül nem vezet el az üdvösséghez, csakis a nyitott szív. A pápa megjegyezte, hogy sokan voltak, akik annak idején meg akarták vizsgálni az új tanítást és aztán vitatkozni kezdtek Jézussal. Ez azért történt, mert be volt zárva a szívük saját dolgaikba, amelyeket Isten meg akart változtatni. De miért vannak emberek, akik bezárják szívüket az üdvösség előtt? – tette fel a kérdést Ferenc pápa. Azért, mert félnek az üdvösségtől. Szükségünk van rá, de félünk tőle, mert amikor eljön az Úr, hogy üdvözítsen bennünket, mindenünket át kell adni. Ő kezd irányítani bennünket és ettől félünk, mert mi szeretnénk irányítani. Ahhoz, hogy megértsük az új parancsolatokat, szabadságra van szükségünk, amely a Szentlélektől születik, aki üdvözít, megvigasztal bennünket, és életet ad.

Ferenc pápa – 2013. június

Legyél égő szívű tanítvány!

Meg lehet bocsátani a tanítványnak (a keresztény embernek), ha nincsenek nagy szellemi képességei. Azt is megbocsájtják nekünk, ha nincs különleges testi bátorságunk. De egyetlen tanítványnak (keresztény embernek) sem lehet elnézni, ha hiányzik belőle a buzgóság, a belső tűz. Ha nincs tele a szíve égő szeretettel Ura iránt, akkor elveszett.

A keresztények ugyanis annak a követői, aki így szólt: *„Az Úr háza iránti féltő szeretet emészt engem"* (Jn 2,17). Megváltójukat az Istenért és országa érdekeiért hordozott szenvedély emésztette el. Követői között nincs helyük a félszívűeknek!

Az Úr Jézus szellemi feszültség állapotában élt. Ezt mutatják szavai: *„Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön: menynyire szeretném, ha már föllobbanna! Keresztséggel kell megkeresztelkednem: mennyire várom, hogy beteljesedjék!"* (Lk 12,50)

Elgondolkoztató a következő kijelentése is: *„Nekem addig kell véghezvinnem annak műveit, aki küldött engem, míg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat."* (Jn 9,4)

A Keresztelő Jánosban égő buzgóságot az Úr ezekkel a szavakkal igazolta: *„Égő és világító fény volt ő, ti azonban csak ideig óráig akartatok fénysugarában gyönyörködni."* (Jn 5,35)

Pál apostol is tele volt tűzzel. Valaki a következőképpen próbálta bemutatni bensőségességét: „Olyan ember ő, akit nem aggaszt, ha nem szerez magának barátokat, a világi vagyont nem kívánja, és nem reménykedik benne. Nem aggódik világi veszteségei, vagy földi élete miatt, nincs benne halálfélelem. Nincs állása, otthona, hivatala, egyetlen gondolat tölti be: Krisztus evangéliuma! Egyetlen célért küzd: Isten dicsőségéért. Megelégszik azzal, hogy Krisztusért bolondnak tartják. A világ eláraszthatja gúnynevekkel: rajongó, fanatikus, fecsegő – mindezt nyugodtan elviseli. (…) Beszélnie vagy írnia kell, és még ha meghalna is, mégis szólna. Nincs nyugta, hanem átsiet szárazon és vízen, sziklákon és úttalan pusztaságokon. Hangosan kiált, nem kíméli a szót, nem tartóztathatják fel. A börtönökben is felemeli szavát, és a tengeren a veszélyek közepette sem hallgat el. Bizonyságot tesz az igazságról koronázott királyok és kegyetlen főtanácsok előtt is. Hangját senki el nem hallgattathatja, csak a halál, sőt még halála előtti pillanataiban is prédikál, imádkozik, bizonyít, megvallja hitét, kér és harcol, végül megáldja a körülötte álló kegyetlen népet is."

Istennek más embereiben is ott volt az égő vágy, hogy Uruknak kedvesek legyenek.

C. T. Studdot egy ateista cikke ösztönözte arra, hogy Istennek teljesen átadja életét. Ez a cikk így hangzott: „Ha szilárdan hinném – mint állítólag milliók hiszik –, hogy sorsunk az eljövendő életben attól függ, hogyan éltünk ebben az életben a vallás gyakorlati megvalósításában, akkor nekem mindenem a vallás lenne. Akkor a földi élvezeteket, mint a mocskot eldobnám, hiúságnak tartanám a földi gondolatokat és érzéseket, bolondságnak a földi aggodalmaskodást.

Ébredésemkor első gondolatom az Isten lenne, de az utolsó is, mielőtt az álom öntudatlanságába merülnék. Ez lenne egyetlen életcélom. Csak az Örökkévalóságra összpontosítanám gondolataimat! Ha egyetlen lelket megmenthetnék a mennynek, ez felérne minden földi szenvedéssel. Földi következmények sohasem tarthatnának vissza és nem hall-

gattathatnának el. A világ örömei vagy szenvedései egy pillanatra sem bénítanák meg gondolataimat! Csak az örökkévalóság felé törekednék, csak a körülöttem levő elveszett lelkeket látnám, akik csakhamar vagy örökre boldogok, vagy örökre nyomorultak lesznek. Széjjeljárnék a világban, alkalmas és alkalmatlan időben hirdetném ezt és így szólnék: Mit használna az embernek, ha az egész világot megnyerné, a lelkét pedig elveszítené."

J. Wesley is tele volt buzgósággal. Ezt mondta: „Adjatok nekem száz embert, akik Istent teljes szívükből szeretik és semmitől sem félnek csak a bűntől – és megmozgatom velük a világot."

Jim Elliot, az equadori vértanú († 1956), Krisztusért égő fáklya volt. Elgondolkozott az egyik Igén, a Zsid 1,7 szavain: *„A gyors szelek a te angyalaid, tüzes villámok szolganépeid"* – ezt írta naplójába: „Gyúlékony vagyok-e én? Itass át a Szentlélek olajával, hogy fellángolhassak. De a láng múló – sokszor rövid életű. Lelkem, el tudnád-e viselni, hogy rövid legyen az életed? Bennem annak a hatalmasnak a Szelleme van, akinek az élete oly rövid volt, akit az Úr háza iránti féltő szeretet felemésztett. Isten lángja, hadd égjek el benned!"

Az utolsó sort Amy Carmichael egyik imádságából idézi. Nincs mit csodálkozni rajta, hogy ez ihlette Jim Elliotot: „Uram, segíts! Ne azt kérjem, hogy megvédelmezz a Vihartól, mely arcodba vágott. Ne féljek előrenyomulni a harcban. Ne ingadozzam fenn a magasban, és kényeztetett énem uralmától szabadíts fel, hogy követhesselek, a szép dolgokhoz való ragaszkodástól, léha döntésektől és a puhányságtól! Nem így szilárdul meg a lelkem, mert a Megfeszített sem járt ezen. Isten Báránya! Ments meg attól engem, ami elhomályosítja a Golgotát bennem! Adj szeretetet: hogy a helyes úton járjak, hitet, amely nem ismer csüggedést, reménységet, amit a csalódás nem bánthat, vágyakozást, mely forró lánggal ég! Halott kanócként ne hamvassz el engem, Isten lángja, hadd égjek el benned!"

A huszadik század keresztény egyházának szégyene, hogy több a buzgóság a kommunistákban és a szektásokban, mint a keresztényekben.

Egyes országokban az agitátorok és a szektások házról házra járnak, hogy követőket keressenek. Éjt nappallá téve dolgoznak ügyükért. Sokszor még családi boldogságukról is lemondanak, hogy győzelmet arassanak. Ha mások ennyire odaszánhatják magukat ügyüknek, mennyivel inkább kellene a kereszténynek odaadniuk magukat dicsőséges Uruknak, szerető, vidám odaszánással. Ha az Úr Jézus az élő Isten Fia, akkor Ő mindennél többet ér! Ha a keresztény hit egyáltalán érdemes arra, hogy gyakorolják, akkor csak a **hősies hit** méltó hozzá.

„Ha Isten valóban olyat cselekedett Krisztus által, amitől a világ üdvössége függ és ha Ő ezt kijelentette, akkor minden kereszténynek kötelessége, hogy mindennel szemben hajthatatlan legyen, ami nem veszi figyelembe vagy megtagadja és félremagyarázza ezt az igazságot." (James Denney)

Istennek olyan emberekre van szüksége, akik teljesen a Szentlélek uralma alatt állnak. Ezek az emberek mások szemében talán ittasaknak, mámorosoknak látszanak, de akik jobban belelátnak, azok megállapítják, hogy „mély, nagy, állandóan tartó, soha nem csillapítható szomjúsággal kapcsolódnak Istenhez."

Bárcsak minden félszívű keresztény/tanítvány szívére venné az Istenért való buzgó tűz szükségességét az életében! Bárcsak arra törekedne, hogy megvalósítsa azt, amit Ryles püspök így ír le: „A buzgó hívő ember elsősorban EGY ügynek az embere. Nem elég azt mondani, hogy komoly, teli van szívbeli melegséggel, bátran halad előre, egész szíve benne van és szellemileg olyan, mint a tűz. Csak egyet lát, csak eggyel törődik, csak egyért él és ez teljesen foglyul ejti, ez az EGY pedig az, hogy tetszésére legyen Istennek. Akár él, akár meghal – akár egészséges, akár beteg, akár szegény, akár gazdag, akár kedvelik az emberek, akár megbotránkoznak benne, akár okosnak vélik, akár bolondnak, akár kifogásolják, akár dicsérik, akár tisztelik, akár megvetik –, mindez egyáltalán nem érdekli a buzgó embert. Ég azért az egy ügyért, hogy Istennek kedvére éljen és Istent dicsőíthesse. Ha ez a tűz felemészti, nem aggódik miatta, meg van elégedve. Érzi, hogy – mint a lámpa – arra van teremtve, hogy égjen, még ha közben felemésztődik is, hiszen csak azt tette, amire Isten elhívta. Az ilyen ember mindig talál munkaterületet buzgóságának. Ha maga nem prédikálhat, nem munkálkodhat és nem adhat, akkor sír, sóhajtozik és imádkozik. Sőt, ha nagyon szegény is, ha hosszú ideig fekszik betegágyon, akkor is megnehezíti maga körül a bűn áradását kitartó imádságával. Ha nem harcolhat lent a völgyben Józsuéval, akkor Mózes, Áron és Húr munkáját végzi fent a hegyen (2Móz 17,9-13). Ha maga nem tud dolgozni, nem hagy nyugtot az Úrnak, amíg más oldalról nem érkezik segítség és el nem végzik a munkát. Erre gondolok, amikor a hívő buzgóságról beszélek."

W. Mac Donald

Jézus követése

Jézus **mindenkihez** szólt: „**Ha** valaki **utánam akar** jönni, **tagadja meg magát, vegye föl keresztjét minden nap**, és kövessen. Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt. Aki viszont elveszíti **értem** az életét, megmenti azt. Mert mit használ az embernek, ha megszerzi az egész világot, de önmagát elveszti, vagy kárt szenved. Aki ugyanis **szégyell engem és szavaimat,** azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön a maga és az Atya meg a szent angyalok dicsőségében." (Lk 9,23-26)

Mindenkihez szól.

„Ha és akar" – tehát miénk a választás.

- **Akarok menni?**
- **Hová?**

Jézus után: keresztre, feltámadásra, örök életre.

Ha vágyunk az örökkévalóságra, akkor nincs más út.

Minden nap – nincs nap kereszt nélkül.

Önmegtagadva, kereszt felvéve és minden nap!

Csak így lehet követni Jézust, azaz olyanná válni, mint Ő. Csak a kereszt után jön a feltámadás!

Jézusért: „az önmegtagadás és az áldozatvállalás akkor megmentő és életet adó, ha Krisztust követve, Krisztusért és Krisztussal közösségben történik."

„tagadja meg magát…"

„Akárhová is megyünk, magunkat magunkkal kell vinni. Sajnos ez sok mindent elront." (Mello)

Gyónni készültem pár nappal ezelőtt. Amíg várakoztam, imába merülten kértem a Szentlelket, segítsen megmutatni mindent, amit helytelenül tettem. Pár másodpercnyi néma csend után, mely eltöltötte lelkemet, valami leírhatatlan ürességet éreztem, s megszületett belőle egy gondolat: semmit sem teszek annyira jól, amennyi képességet, lehetőséget és eszközt kapok Istentől. Munkámban, családomban, egészségemet illetően, s főképp Isten gyermekeként, hitemben nem.

Vajon miért van ez így?

Mert önzőek döntéseim, nincs önmegtagadás, életem „földi" megmentésén fáradozom, javak megszerzésére fecsérlem időm jó részét, s vonakodom keresztjeimtől.

Jézus szavai önmegtagadó, odaadó, szenvedő, áldozatos életre szólítanak fel!

Élnünk kell az idézett evangélium minden szavát, mert csak így juthatunk el a Szentháromság szeretetébe.

- **Mit jelent számomra az önmegtagadás?**

Kis történet jut az eszembe. Két egyetemi hallgatóról szól. Egyik vallását gyakorló, másik élsportoló. „Mondd, tulajdonképpen mibe kerül neked a hited?" – kérdezi az élsportoló, az éjszaka közepén spiccesen hazabotorkáló vallásos szobatársától. Majd elmondja, ahhoz, hogy magasabbra ugorhasson, egyetlen centiért is keményen meg kell küzdenie, mindent meg kell tagadnia magától. Megteszi, mert célja lebeg a szeme előtt, s felad minden evilági élvezetet a győzelemért.

- **Nekünk a „győzelem", a cél lebeg a szemünk előtt?**
- **Vannak mondataink, melyekben igen jelentős helyet foglalnak el a következő szavak: én, engem, értem, nekem, rólam… stb.?**
- **Mi mindent is kellene megtagadni?**

Amikor ellentmondunk, úgy gondoljuk, a mi verziónk igazabb. Megállapításunkat alkalmazzuk saját magunk visszautasítására is. Megtagadni önmagunkat igazabb, jobb, több. Megkötöző kapcsolatainkban eljuthatunk oda, hogy elengedjük a másik kezét, s miután feldolgoztuk a veszteséget, szabadabban megyünk tovább. Kell tudni elveszíteni önmagunkat is!

Andrea M. Fabro

(Részlet a Marana Tha sorozatban most megjelent „Ő általa, Ő vele és Ő benne" c. könyvből)

Kövessétek a szentek példáját!

„Drága gyermekek!
Kövessétek a szentek életét.
Legyenek számotokra példakép
és buzdítás az életszentségre…”
(Medjugorje – Szűzanya üzenete)

Gyakran rámutat a Szűzanya a szentek életére, akik letörölhetetlen nyomot hagytak az Egyház történelmében. A szentek minden kor ragyogó csillagai. Ők életükkel mindig új és különleges módját mutatták az Isten- és felebaráti szeretetnek.

A szentek élete termő fa, amelynek szépsége és értéke el nem múlik. Ahogy némely gyümölcskertek, amelyek elhanyagoltak és műveletlenek, gyümölcstelenek – így vannak némely emberek megszegényedve, akik csak nagyon keveset, vagy semmit nem tesznek életükben, családjukban és hitükért.

A szenteknek volt bátorságuk a Szentlélek vezetése által az Evangélium szerint élni. A kegyelem csodálatos klímája ajándékozta az Egyháznak minden korban a szenteket – a lélek nagy atlétáit.

A szentek olyan emberek, akiknek volt életcéljuk, és azt maximálisan igyekeztek megvalósítani. Az Egyháznak minden időben voltak szentjei bizonyítékként, hogy Isten együtt él népével. Ezekkel a prófétákkal együtt élve ismerjük meg Isten jóságát, és az Ő közelében élhetünk.

Szenttel találkozni annyi, mint a cselekvő Jézust látni. Szentet látni annyi, mint föltárni a hit szépségét, és a szentség hatalmát. A szentek az élő Evangélium, amely egyedüli választás minden nemzedék számára.

Szenttel találkozni jelen korunkban, mindig új inspiráció – ezt Szent Ágoston saját magának fogalmazta meg, de ugyanakkor mindegyikünknek is, amikor így szól: „Ágoston, amikor oly sok ember valósította meg a szentséget és tanú tudott lenni, te miért nem tudsz?”

Igen, én is képes vagyok minden nap többször és többször lemondani önmagamról és önzésemről. Tanúságtétellel hirdetni az Evangéliumot és ezáltal másoknak közelebbivé tenni Jézust.

Igen, én is megtanulhatok: szerdán és pénteken böjtölni, megszabadulni a rossz kívánságoktól és a szívemet megnyitni a szeretetnek!

Igen, én is képes vagyok szívvel imádkozni a családommal, közösségemmel és az Egyházzal. Igen, én is képes vagyok nagyobb együvé tartozással és szeretettel részt venni Szűz Mária terveiben, melyeket 32 év óta mutat meg Medjugorjéban.

Gyakran szemünk előtt van Szent József élete és útja. Ő megértette, hogy Isten kiválasztottja, s ezért mindig nyitott volt a Szentlélek hívására. Gondolatait, vagy vágyait sose tette Isten terve elé.

A mai időben is fontos eldönteni és elfogadni Isten meghívását, és alázatosan válaszolni rá.

A szentek életükkel ma is a legmagasabb szintre emelik föl az emberi méltóságot – az Isten fiainak szintjére. Ezért minden szent egy olyan „papír”, amelyre az Úr felírja saját nevét, és láthatóvá teszi rajta a szeretetét. Minden szent üzenetet hagy korának. Ő az életét nem jelenetként, és a generációja tapsáért éli meg. Éppen ellenkezőleg, ők alázatos és türelmes építői az új világnak – Krisztus Országának.

Ha egy országban vagy egy korban, nincsenek szentek, a világ válságba kerül, és a sötétség az egész generációra rátelepszik, mivel nem hallatszik az a hang, amely biztonságot ad.

A szentek hangját nem hallani annyi, mint nem hallani azokat, akik Isten hangjának visszhangjai, és az Ő jelenlétének a jelei közöttünk. Szentek nélkül a világ reménytelenségben és káoszban találná magát.

Szentek nélkül az emberiség dezorientált lenne, mint a nagyváros, amelyben nem működik a közlekedési lámpa.

A Szűzanya meghív minket, hogy a szentekben találjuk meg példaképeinket, és aktivitásuknak és szeretetüknek a mércéjét életünkben, családunkban, munkahelyünkön stb.

A szenteket tagadni, vagy kitörölni őket az Egyház életéből Isten tagadása, aki szereti és üdvözíti az embert, a saját képmását. Meg vagyunk hívva tisztelni és követni a szenteket, mert különleges bátorságról tettek tanúságot, mint Jézus tanúi.

Szükségünk van rájuk, mert életünk útjain segítenek bennünket. Szükségünk van a szentekre, hogy válaszoljanak létünk legmélyebb kérdéseire.

Életük olyan, mint a csodálatos zene, amelyet az Úr az embereknek ajándékozott. Boldogok vagyunk, amikor a szenteket tiszteljük, mert ösztökélnek, hogy ne kételkedjünk az élet útjain.

Testvéreim! Válaszoljunk a Szűzanya üzenetére!

Segítsünk másoknak, hogy az ima ajándékát felfedezhessék – mert ez szívünknek drágalátos kincse.

Ebben a hónapban a következő szándékokra imádkozunk:

1. Szentatyánkért, Ferenc pápáért, aki, ahogy arról beszámoltak, kérte a Szűzanya közbenjárását szolgálatáért.
2. Az apostoli lelkű keresztényekért, akik mindig kevesebbet imádkoznak, ima nélkül átadván magukat az apostolkodásra – hogy visszatérjenek a forrásokhoz, amelyből a szentek ittak –, hogy visszatérjenek az imához.
3. Imaközösségünkért, hogy magunkat, és másokat is az ima neveljen. Hogy példaadásunk szent legyen.

Jozo Zovko atya OFM

A Lélek reménysége

A Pünkösd előtti időben, a Szentlélek kiáradásának ünnepére készülve, imacsoportunk, a Reménység Imacsoport tagjai boldogan üdvözölték a 3 napos elmélyülés és a felkészülés hírét. Ezt a szép gondolatot Borikának és a Szentlélek sugallatának tudhatjuk be. A lemenetelt megelőzően a lelki felkészülésünkhöz kaptunk nagyon találó irodalmat. Az „Alázat"-ról, amit 1979-ben Pünkösd ünnepére írt a szerző, Cantalamessa atya. Alaposan átolvastuk és próbáltuk lépésről, lépésre a szép és igaz Lélek gyümölcseinek és karizmáinak az ajándékait megismerni még jobban.

Pál apostol a Lélek gyümölcseit felsorolja: „szeretet, öröm, békesség, türelem, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás, tisztaság" (Gal 5,22) Ezek kapcsolatban vannak az ember szentségével és a kegyelemben való növekedéssel. Ezeket erényeknek hívjuk és az Újszövetségben is mindig szerepel a szeretet, a tisztaság, és a mély alázat!

A Szentlélek a szeretet lelke, és a Pünkösd a szeretet legfölségesebb kinyilatkoztatása. A szeretet, mely a legtöbbet adja. Karácsonykor megjelenik, mint gyermek-szeretet, szenvedő szeretetté fokozódik a Golgotán, izzó, hódító, diadalittas szeretetté Pünkösdkor.

A mi esetünkben Sáregresen a második napon a kis kápolnában a Szentségimádás alkalmával és a gyógyító imakérések alatt csodálatosan átéltük a szeretet lelkének, az egység lelkének a tüzét. Mintha minden testvér egy hangon, egy lélekkel beszélt és cselekedett volna. Ilyen szép élményben személy szerint még nem részesültem soha. Mámorosan, és ettől ittasan, belül csodás érzés öntötte el a szívemet. Én is mind jobban szeretni akarok! Aki szeret, az erős! Erős szeretnék a továbbiakban is lenni. A lélek a Szentlélekkel szeretetben egyesül, tud hevülni, olvadni, áradozni, átadni másoknak is ezt az érzést.

„Te, Pünkösd, lelkem ünnepe, teremts tiszta szívet belém, legyen nagy a szeretetem. Uram, szeretni akarlak úgy, mint az angyalok és a szentek szeretnek. Bárcsak annyira szeretnélek, amennyire Szűzanyád szeretet Téged! Tudom, Jézusom, nélküled semmit sem tehetek. Kérlek, jöjj a szívembe és díszíts fel minden erénnyel, hogy a lelkem számodra kedves templomod legyen. Sok hála és köszönet ezekért a szép percekért, amiket Sáregresen volt módomban átélni."

Köszönettel, Isten áldásával! Ámen

Kosinsky Péterné, Irénke

Tudósítás a gőg világából

(Gőg, ami az ÉN túldimenzionálása, ami akadályozza a szeretetkapcsolatok megélését, ezzel elválaszt az ÉLET forrásától, bezár, boldogtalanná tesz, bár pillanatnyilag ál-boldogságérzetet okoz. Hasonló, mint a kábítószer. Csak nagyon rövid ideig tart a hatása, de a következményei egy életen át hatnak, rombolnak, pusztítanak.)

Megnyilvánulásai, melyeket sokszor fel sem ismerünk, nem tudatosodnak bennünk, sem ha mi követjük el, sem, ha velünk szemben alkalmazzák. Általában, már csak az éles konfliktust érezzük, a feszültséget, megbántást, de ez csak a felszín. A mélyben a gőg húzódik. Talán bennünk is ez működik sok esetben, talán ezért súrlódunk?!

„A gőg hasonló, mint egy éjszakai sötét szobában, egy fekete asztalon álló fekete macska. Nem lehet észrevenni." (István atya)

A legfőbb alapállás, amiből sokan kiindulunk, a pszichológia megfogalmazását idézve ez: „Én oké vagyok, te nem vagy oké"

Ebből következik, hogy csak az jó, amit én teszek, én mondok, én gondolok. Amit te teszel, gondolsz, mondasz, az nem jó.

Vajon honnan indul ez a tévedés, ez a megtévesztettség? Ez is, mint annyi probléma, az Isten figyelmen kívül hagyásából következik. Ha történik velünk valami jó, akkor az „természetesen azért van, mert **mi nagyon ügyesek és okosak voltunk**. „Megveregetjük a saját vállunkat", kapunk magunktól egy piros pontot. Aztán, ha ez még egyszer és még egyszer előfordul, kezd természetes lenni: **„persze, hogy sikerült, hiszen ÉN csináltam!"**

A legtöbb embernek eszébe sem jut, hogy ez azért sikerült, mert Isten kegyelme velünk volt, Ő ajándékozott meg egy ilyen sikerrel, az Ő ügyét építettük, hogy valójában ez az Ő sikere, amit megoszt velünk.

Általunk dolgozik, értünk és szeretteinkért, embertársainkért. Nélküle semmit sem tehetnénk!

„Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?" (1Kor 6,19)

Ha erre nem gondolunk, akkor **az önelégültség kezd úrrá lenni szívükben, felfuvalkodunk a sikerektől**. Eleinte csak nagyon mélyen, belül. Aztán egyre jobban megnyilvánul viselkedésünkön, arcunkon is. Egy önelégült mosoly…

Később társul hozzá a **másokat lenézés érzése**. Ha ez az érzület, gondolat, alapállás eléggé (mélyen és sokáig) áthatja az egyént, **meglátszik az arcmimikán is**. Kicsit felemeli a fejét, mintha felhúzná az orrát, kicsit legörbíti lekicsinylően a száját, esetleg ingerülten („mert mégis csak idegesítő, hogy ilyen emberekkel kell kontaktusban lennem…") erősebb, agresszívabb hangnemben kezd el beszélni.

A gőg két lábon álló jellemtulajdonság.

Egyik lába a **szeretetlenség** szigetén nyugszik. Ha valaki szeret valakit, nem tud vele gőgös lenni, mert együtt érez vele, egységben vannak. Nem akarja lenézni, megbántani. Inkább felnéz rá, kedvesen jót akar neki. (Ez nem keverendő össze a gazsulálásból való „felnézéssel", érdekből való hízelgéssel, a birtoklási vágyból önmagához tartozónak kijáró „szeretettel".)

A másik lába a **tiszteletlenség** szigetén nyugszik. Ha tisztelem a másik embert, akkor, ha nem is értek valamiben egyet vele, azt nem lekezelően adom elő, hanem szelíden, gondolva arra, hátha én tévedek. Elmondom a gondolataimat, lehetőséget adva a téma megbeszélésére, tisztázására, de semmiképpen sem „kinyilatkoztatva" a nagy igazságot, ellentmondást nem tűrően.

A gőghöz gyakran társulnak az elvárások, amik az intenzív ego működése során születnek az egyén fejében arról, hogy a másik embernek mikor, mit kellene csinálnia. Aztán, ha ez nem így történik, indul a megtorlás különböző formája.

Célozgatás, beolvasás, megsértődés, kioktatás, erőszakos cselekmények (mert az illető úgy gondolja, hogy ő a tökéletességével jót tesz a másiknak, ha helyette cselekszik, hiszen mindent tud, nem is ér-

demes ilyen embereket megkérdezni, tájékoztatni), stb...

Gyakran – az ilyen beállítottságú emberek – nem válaszolnak a feltett kérdésekre, nem hívnak vissza telefonon, stb., mert, az nem fontos, amit a másik szeretne... „nem pazarolok rá időt, energiát, úgyis badarság..."

Sőt olyan is előfordul néha, hogy egy ilyen énközpontú ember annyira „kitalálja" a családtagja gondolatait, hogy egy monológ során, anélkül, hogy a másik szót kapna, „megbeszél" egy problémát, jól behergeli magát a saját maga által vélt, kapott válaszoktól és a végén már szabályosan veszekszik...

Ez humorosnak tűnik első hallásra, de valójában dráma a javából, mert a megszületett negatív érzések valódiak, és növekszik általa a negatív attitűd a két ember között, főleg a domináns félben. Nő a békétlenség, távolodnak a szeretet, a béke és megértés útjáról.

A gőg legenyhébb formája a dac, a tagadás, ami minden meggondolás nélkül „csípőből" tagad. Csak azért sem!... Mi az, hogy valamit kérnek tőlem?... Hogy jön ehhez bárki is?... Mit képzel magáról?... NEM!!!

A gőg igen rejtett formája az együttműködési képtelenség, ami mögött a „lelki-szellemi süketség" áll. Eleinte még az egyén fizikai hallása jó, az audiológiai vizsgálat nem mutat ki gyengülést, de a tapasztalat mégis azt bizonyítja, hogy az elhangzott mondatot részben, vagy egészben nem hallja meg, „nem jut át..." hozzá. Mintha egy csőlakó lenne, erős szigeteléssel. Csak belülről tud „kijutni" az információ, befelé nem.

Ez valójában egy önvédelem. Így kényelmes és problémamentes az élet. A baj csak a sok „rendetlen", „nem oké" emberrel van, aki mást csinál, mint amit az illető mond... Ezért kell rájuk haragudni, szidni őket, fenyegetni, kioktatni, leckéztetni, stb., és még jobban elzárkózni tőlük. Sajnos ez egy ördögi kör, egyre mélyebbre visz, egyre nagyobb magányosság, szeretetlenség, tiszteletlenség, s ebből fakadóan pszichés betegségek és enerváltság felé. Ez az élet áradásának elakadása, a gőgös ember önmagát zárja ki az életből, fokozatosan.

KÜZDJÜNK ELLENE, mert:

„A Pokolban sok jó tulajdonságú ember található, de egy jó tulajdonság egyáltalán nincs jelen: az ALÁZAT. – Aki alázatos, nem juthat be a Pokolba...

A Mennyországba sok rossz tulajdonságú ember bejuthat, de van egy rossz tulajdonság, ami biztosan kizár onnan: ez a GŐG. Aki gőgös, biztosan nem juthat be a Mennyországba..."

(Ismeretlen szerző)

A megelőzés, vagy a gyógyulás érdekében praktikus lehet átgondolni a **két szemlélet** közötti alapvető különbséget:

- Isten meghívott gyermekeként benne élek egy **testvéri emberközösségben**, akiknek létezését elfogadom, és lehetőségeim szerint támogatom, segítem. Az ilyen ember alapállása a békesség.
- Én vagyok!... Keresem a környezetemben, hogy **ki lehet hasznomra**, kivel lépjek kapcsolatba, ki tud segíteni nekem?! A többiek zavarnak... Borzasztó dolgok történnek, felháborító!... Sajnos az ilyen ember élete örök békétlenség.

A gőg elleni küzdelem zászlajára egy szó van írva nagy betűkkel: IGEN. Ahogy valamelyik szent életéről mondták, „Élete az igenek sorozata volt."

A gőg elleni küzdelem egy életprogram. Legyőzni önzésünket, önakaratunkat. **De: nagyon fontos, hogy nem a másik ember isteni akarata alá kell ezt rendelnünk, hanem ténylegesen az Isten Szent Akarata alá! Engedelmeskedni a Szentlélek sugallatának, azt sohasem megtagadva!**

Melinda

Cleivouxi Szent Bernát szerint 12 fokozata van a gőgnek:

1. Kíváncsiság;
2. Szószátyárság, állandó fecsegés;
3. Kinevetése minden értéknek;
4. Különcködés;
5. Pökhendiség, a kisebbek lenézése;
6. Önteltség;
7. A bűnök védelmezése;
8. Külsőséges, felszínes bűnbánat;
9. Lázadás;
10. Gátlástalanság;
11. A bűnben való megátalkodottság;
12. Kérkedés.

Aki le akarja győzni a gőgöt, annak ezeket is kerülnie kell

Hirdetem Jézus gyógyító szeretetét!

Tímea Katalin vagyok, a családommal Mályiban lakunk. Három gyermekem van. Jelenleg hitoktatónak készülök. Gyerekkoromban nem jártam templomba, mert nem volt előttem személyes példa. Édesanyám megtanította a Miatyánkot és az Üdvözlégyet imádkozni, melyeket esténként egyedül kellett elmondanom. Hálát adok a Jóistennek, hogy engem erre indított!

Szentségi házasságot kötöttünk a férjemmel, de nem éltünk hitben, nem imádkoztunk együtt. Súlyos depresszióban, pánikbetegségben szenvedtem már jó ideje. Sok minden rossz történt velem gyerekkoromban. Barátnőm halála, nagyapám halála. Gyógyszert szedtem. Volt olyan időszak, amikor félrekezeltek, sőt nem is hitték el, hogy beteg vagyok. Sok nyugtatót szedettek velem az orvosok.

Egy alkalommal csak a gyerekeim voltak otthon, amikor kórházba kellett vinni, mert eszméletlenül találtak rám. Másnap is összeestem a kórházban. Azt mondták, nincs semmi bajom és hazaengedtek.

Megtérésem 2003-ban történt. Úgy éreztem, hogy csak akkor gyógyulhatok meg, ha elmegyek a templomba. A kisfiunk akkor készült elsőáldozásra. Elkezdtem rendszeresen templomba járni, gyóntam, áldoztam. Férjemmel elkezdtünk rendszeresen járni az akkori plébános atyához baráti beszélgetésekre. Akkor kaptunk tőle szenteltvizet. Éreztem, hogy otthon is szükség volna erre. Amikor este hazamentünk, akkor imádkoztunk először közösen a férjemmel, és kértem, áldjon meg ezzel a szentelt vízzel.

Miután lefeküdtünk, behunytam a szememet, és egy belső képet kaptam. Úgy jelent meg előttem az Úr Jézus, mint ahogy bármelyik barátomat látnám.. Ez nagyon megérintett engem! Nagyon nagy szeretetet éreztem és egy hangot hallottam, amely azt mondta: „Ne félj! Ő az Úr Jézus." Sokáig nem tartott, igyekeztem mind jobban átadni magamat annak az érzésnek, a mély szeretetnek, amit akkor éreztem. Most éppen az ellenkezőjét éreztem annak, amit a depresszióban éreztem, hogy nem szeret Isten és elvet, mert bűnös vagyok. Azt éreztem most, hogy így is szeret és magához vonz. Amikor kinyitottam a szememet, arra gondoltam, hogy ez biztos csak képzelődés. De miután újra behunytam a szememet, akkor újra ott volt, és tudom, hogy nem képzelődtem. Amikor erre gondolok, akkor újra felelevenedik az a pillanat előttem, és tudom, hogy Ő volt az, akit akkor láttam, és ez valóság volt.

Az az este volt a **hitem fordulópontja**. Akkor kezdtem a hitemben megerősödni. Hálát adok a Jóistennek, hogy kivezetett akkori rossz állapotomból, és hálát adok azért is, amiért felismertem, hogy mi lehet ezzel a célja. Az, hogy még jobban elmélyüljön a hitem.

A látomás után júliusban elvégeztem a cursillot. (A kereszténységről szóló rövid tanfolyamot jelent. – a szerk. megj.) Akkor fogalmazódott meg bennem, hogy hitoktatói képzésre járjak. Sohasem gondoltam volna, hogy főiskolára fogok járni. Nem szerepelt a terveim között, csak belecsöppentem. Ahogy ősszel elkezdtem a főiskolát, máris mély lelki élményeket éltem át.

A sikeres vizsgák után a magaslatokban jártam. Felajánlást tettem a Jóistennek, ha lenne egy gyermekem, akkor Neki ajánlanám. A felajánlás után egy hónappal megtudtuk, hogy kisbabát várok. Ő lett a harmadik gyermekem.

Amikor megtudtuk, hogy kisbabát várok, akkor már csak a szentségekhez folyamodtam segítségért. Az akkori káplánunknál elvégeztem az életgyónást és felvettem a betegek szentségét. Míg az első két szülést félelemmel, pánikkal éltem meg, most imádságban kértem a Szűzanyát, hogy legyen velem. Nem féltem, mert végig éreztem a Szűzanya jelenlétét! Kislányunk született, és mivel Isten ajándékának tekintem, Dorottyának neveztem el. Problémamen-

tesen született a kislányom. Kórházi lábadozásomat szárnyalva éltem meg, és hazafelé menet is úgy éreztem, nem a földön járok, hanem szárnyalok.

Egyszer az Oltáriszentség előtt imádkoztunk a férjemmel, és kértük, hogy lehetőségünk nyíljon arra, hogy Krakkóba mehessünk az Irgalmas Jézus tiszteletére. Anyagi tartalékaink nem voltak, de nagyon szerettem volna a családdal elmenni. A férjemnek akkor három munkája is lett volna, de egyik sem jött össze. Helyette egy negyediket kapott, amely lehetőséget nyitott arra, hogy Lengyelországba mehessünk!

Mély lelki élményem volt, hogy az Irgalmasság órájában együtt imádkozhattunk a lengyel testvérekkel. Sokan sorakoztak az oltárnál **Szent Fausztina nővér** képénél. Én is odamentem, hogy a hódolatomat bemutassam. Leborultam és hálát adtam azért, hogy én, a kis senki, a Jóisten segítségével eljutottam oda, és megérinthettem az üveglapot, ami mögött ott van az ereklye. Leborulva megcsókoltam. Öröm és könny árasztott el. Hatalmas élmény volt!

Medjugorjéról sok ismerősömtől és barátomtól hallottam. Tavaly hallottam először, hogy az új káplánunk minden évben elmegy Medjugorjéba. Megint Isten csodája, hogy a Szűzanya hozzásegített, hogy mi is eljussunk oda! Az anyósomék szoktak minket anyagilag támogatni. Karácsonykor mindig egy nagyobb összeget kapunk tőlük. Év közben lehetőségünk nyílt volna arra, hogy felújítsuk a fürdőszobát. Én akkor azt mondtam, inkább Medjugorjéba szeretnék menni a családommal együtt. Inkább lemondok arról, hogy új fürdőszobánk legyen.

Ezután – szintén ajándékként – egy újabb nagyobb összeghez is hozzájutottunk. Úgy gondolom, az első talán próba volt arra, hogy mit választok. Azt választom-e, hogy lemondok a szép új fürdőszobáról és helyette inkább Medjugorjéba megyünk. Miután Medjugorje mellett döntöttem, ezután kaptuk meg azt a másik ajándékot, és én köszönöm a Szűzanyának, hogy lehetővé tette, hogy elmehessünk Hozzá.

Ahogy elképzeltem, Medjugorje valóban a béke szigete volt. Haza sem akartam jönni! Megérkezés után elmentünk a Feltámadt Jézus-szoborhoz. A jobb térdénél kis résen át, könny formájában nagyon lassan víz csordogál. Mély lelki élmény volt, amikor a férjemmel megáldattam magam vele. Azt a szeretetet leírni sem lehet!

Van egy nagyon kedves ismerősünk, aki súlyos **rákos beteg**. Órá gondoltam. Ha csak egy csepp vizet tudnék ebből adni neki, az az egy csepp is meggyógyítaná őt! A Jézus szoborból csordogáló víz valóságos csoda. Ezt én is megtapasztaltam. Úgy mentem oda, hogy kérve kértem a Jóistent, hogy adjon nekünk csak egy pár csepp vizet, hogy elvihessem a beteg Zsuzsának, hogy meggyógyuljon, vagy csak erőt merítsen abból és a Jóisten szándékai szerint tudja a hátralevő életét leélni. A férjem első próbálkozása mégsem sikerült. Imádkoztam, és kértem az Úr Jézust, hogy ne engedjen úgy haza, hogy legalább egy cseppet ne adjon, mert tudom, hogy Ő akarja, hogy onnan vigyünk vizet. Az esti mise előtt jött a férjem, és nagy örömmel mondta, hogy sikerült, amit a csapból tudott vizet felfogni, azzal odament az Úr Jézus szoborhoz, és két-három csepp vizet tudott belemerni a kupakkal. Én csodának tekintem! Bízom benne, hogy a Jóisten segíti testvérünket a gyógyulásában. Ahogy hazajöttünk, sikerült eljuttatni hozzá ezt a vizet. Az imám nem szűnt meg azóta sem.

A Krizevacra mezítláb készültem megtenni azt az utat, ami, ismerve gyengeségemet és alacsony fájdalomtűrő képességemet, nem gondoltam volna, hogy sikerülni fog. Ahogy elindultunk, én szinte a föld felett lebegtem felfelé menet. Körülbelül az út felénél kísértést éreztem arra, hogy visszaforduljak, mert elnehezedik a testem. Egyre jobban nyomtak a kövek, egyre jobban fulladtam. Pánikba estem. Úgy éreztem, nem tudok tovább menni, vissza kell fordulnom. De éreztem a Szűzanya jelenlétét és segítségét, és elindultam! Mintha belém karolt volna Mária, felemelt, hogy tovább tudjak menni. Hálát adtam. Könnyek közt értem fel.

Ugyanaznap estefelé a Jelenések hegyére is felmentem, ide már a családommal együtt. Minden nehézség rám szakadt, ami csak a pánikbetegséggel együtt jár. Elnehezült a légzésem, fulladtam, úgy éreztem, ide már végképp nem tudok felmenni. Ennek ellenére vállaltam az utat, sőt az utolsó rózsafüzér-tized elmondását is. Újra ráhagyatkoztam a Szűzanya segítségére: nem fulladtam, lebegést éreztem.

Már sötétben jöttünk le és a Kék Kereszt felé kanyarodtunk. Ekkor újra rám törtek a nehézségeim, és az út felénél azt mondtam, innen már végképp nem tudok továbbmenni. Már megálltam volna, amikor újra megéreztem a Szűzanya segítségét!

Ettől kezdve újra erőre kaptam, és úgy mentem tovább, mintha a nap folyamán nem lettem volna a Krizevacon és nem gyalogoltam volna fel a Jelenések Hegyére sem. Ezzel a megújult erővel mentem a Kék Kereszthez.

Fiam tizenhárom éves és kamasz. Dacol. De a Jelenések Hegyére a nagy sötétségben és másnap a Krizevacra is mezítláb tette meg az utat, végig imádkozva! Amikor hazajöttünk, volt az interneten egy

vallási téma. Olyan bölcsen válaszolt rá, mely a fiatal korára tekintettel és őt ismerve, meglepett.

Férjem távolabb van még a Jóistentől, de nem zárkózik el ezektől a zarándoklatoktól. Medjugorje benne is nagy változást hozott. Amikor felmentek a Krizevacra, találkoztak egy kisfiúval, aki köveket szorongatott a kezében. Videóra vette a kisfiút, ahogy ment felfelé. Miután befejezte, odament hozzá a kisfiú és keresztet rajzolt a homlokára, és ő ugyanezt tette vele. Megpuszilta őt a gyerek, és ő is ugyanezt tette. Amikor elmondta nekem a férjem ezt a jelenetet, látszott rajta, hogy milyen mély lelki élményt adott számára ez a találkozás, mely engem is megérintett.

Azt nem mondanám, hogy teljes mértékben **megszűnt a depresszióm**. De imádsággal és felajánlásokkal tudom kezelni. Nem szedek gyógyszert. Odaát vannak segítségeim: az Úristen, a Szűzanya és Szent Fausztina nővér. Nagyon sokat segítenek nekem.

Esténként együtt imádkozunk. Amikor a kislányom látja, hogy imádkozom, ő is előveszi a rózsafüzérét, és a nagy fiam is, aki szintén szereti a rózsafüzért. Boldogok vagyunk!

Mivel a **Fausztinum Társaság** önkéntes tagja vagyok, ezért nekem kötelességem is Isten irgalmát és szeretetét hirdetni az embereknek. Vannak, akik nem hallgatnak meg, de eszembe jut, hogy Jézust sem mindenki hallgatta meg. Ki merem mondani, hogy Isten végtelenül irgalmas és szeret minket. Ő nem elvetni akar minket, hanem magához vonzani!

Elkezdtem az interneten keresztül másokon segíteni lelki dolgokban. Úgy érzem, az internetre is Jézus hívott meg apostolkodni, hiszen olyan emberekkel kerültem ott kapcsolatba, akik vagy nem tértek még meg és szükségük van Istenre, vagy meg kell mutatni azt, hogy Isten szereti őket. Merni kell beszélni Istenről és a Szűzanyáról! Úgy érzem, nem hiábavaló, hogy velük ennyi időt eltöltök. Nekem ott dolgom van. Van, aki imát kér, van, aki tanácsot kér. Levelezünk. Van egy család, aki az ima hatására került jobb környezetbe, mint ahogy előtte volt. Akik megkérnek, azokért imádkozom és ezt boldogan teszem, mint Istennek parányi eszköze. Mert nagyon szeretem ezeket az embereket. Mindegy, honnan keresnek, és kik is ők. Mindegy, hogy ismerem-e őket, vagy nem. Igyekszem imádkozni értük és azokért is, akik ezt nem kérik, vagy azt mondják, nekem nem kell a te imád. Úgy gondolom, az imának nagy ereje van! Megtéréseket, gyermekáldást tapasztalok, és ez mind az imának köszönhető!

A Jóisten tudja, hogy mi a jó nekünk. De nekünk kérni kell. Hiszen Jézus Szent Fausztina nővérnek is azt mondta, hogy nem elégszik meg azzal, amit kér. Biztatta, hogy még többet kérjen. Én is azt tudom mondani, amit megtapasztaltam: még többet kell kérnünk! Kérjünk még többet a Jóistentől, hogy legyen mit ajándékoznia nekünk!

Imádkozzunk együtt azért, hogy az egész országban lehessen hallgatni a Mária Rádiót!

Elmúlt pár év a tanúságtétel óta, és jó pár dolog történt az életemben. Sikeresen elvégeztem a főiskolát, ami maga a kegyelem volt. Végig éreztem az irgalmas Isten szeretetét és segítségét. Az államvizsga előtt az jutott eszembe, amit Dolhai atya (az Egri Hittudományi Főiskola rektora) mondott a vizsga előtti ismétlésről és becsuktam a tételeket. Mielőtt rám került volna a sor, ismét kinyitottam és az a gondolat futott át az agyamon (inkább sugallatnak hívnám), hogy „ahol kinyitom, azt fogom kihúzni". A tétel az Evangéliumok voltak. Gondoltam, hogy jó tétel és nem bánnám, ha valóban ezt húznám ki. Bementem és egy kis csücsök papírra néztem, majd kihúztam. A tétel: az Evangéliumok; amit kint utoljára átnéztem.

Ezt követően szeptembertől megkezdtem a hitoktatást. Oda mentem, ahová az Úr küldött és nem sokára elköteleztem magam az Evangéliumi életre, beléptem a **Ferences Világi Rendbe**, ahol szerető testvérekre találtam. Megismerkedtem a nagyfalui engesztelő közösséggel is, ahová rendszeresen járok. Ott is és itthon is sok lelki segítségben részesülök azóta is.

A következő nyáron a fiam – keresztanyukájától való hazajövetele után – ismét azt mondta, hogy miért nincs kisöcsikéje (a rokonságban, családunkban főleg lányok vannak, keresztanyukájánál négy fiú)?! Én úgy gondoltam, hogy úgy sem lesz már nálunk kisgyermek, mégis azt mondtam neki, hogy: „Imádkozz, hátha a jó Isten megadja". Rá két hónapra megtudtuk, hogy kisbabát várok. Nagy erő kellett hozzá, hogy a kicsit meg tudjam védeni, a családom abortuszra akart küldeni.

Pio atyához imádkoztam kilencedet és a Szentháromságnak ajánlottam a kicsit. Nagyon vigyáztam rá, mert veszélyeztetett terhes voltam, de hála Istennek ki tudtam hordani. A szülés még felemelőbb volt, mint az előzőek. Éreztem az égiek áldását és segítségét, fel tudtam ajánlani minden fájdalmat megtérésekért és tudtam imádkozni a legszükségesebb pillanatokban. Hosszas vajúdás után június 8-án megszületett a legkisebb gyermekünk bátyja születésnapjára (a nagyobbik fiunknak június 11-én van a születésnapja), aki a Péter Pio nevet kapta a keresztségben (úgy éreztem, Pio atya maga választotta magának e kisdedet).

Gilányiné Feczkó Tímea Katalin

Meghívás a mennyországba

II/1. rész

A Szentírás gyakran beszél a mennyről, ami az emberiség legfontosabb célja. Alig tudjuk felfogni, hogy az örök és mindenható Isten szeretné megosztani velünk a mennyet.

1. A mennyország az a hely, ahol tökéletesen boldogok leszünk

Amikor Jézus boldog életről beszél, az sokkal többet jelent, mint amit manapság a „boldogság" szón értünk. Jézus fő feladatának az emberek megmentését tekintette (Mt 18,11). Akik megmenekültek, boldogok, mert részesültek a menny dicsőségében. Ez a boldogság már itt a földön elkezdődik, de a mennyben teljesedik be. A mennyben, ahol nincs bűn, a boldogság tökéletes és örökkévaló, mert azt az életet a jelen világ egyetlen gonoszsága se árnyékolja be.

A földön sok embernek kimondhatatlan szenvedést kell elviselnie. A múlt század világháborúinak borzalmai, a földrengések, árvizek, betegségek mérhetetlen szenvedéssel jártak. A halál utáni életben a szenvedés nyomtalanul elmúlik (Jel 21,4). A terhek és a gondok ideje örökre véget ér.

2. A menny a véget nem érő ünneplés helye

A menyegző a legszebb ünneplés a földön. Jézus ennek képét állítja elénk, amikor a jövőről beszél: *„Hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki menyegzőt készített a fiának"* (Mt 22,2). A Jelenések könyve azt írja: *„Örvendezzünk, ujjongjunk és dicsőítsük őt! Elérkezett a Bárány menyegzőjének napja"* (Jel 19,7). Boldog lehet az, aki bejuthat erre az ünnepségre. A tékozló fiú hazatérésekor is azt olvassuk, hogy lakomát rendezett az apa (Lk 15,24). A mennyben soha nem lesz vége az örömnek; nem tudjuk felbecsülni ennek a boldogságnak a mértékét, mert mindent felülmúl, amit ismerünk.

3. A menny szép hely!

A teremtett világ tanúsítja, hogy a Teremtő mennyire szereti a szépséget. Isten az alkotója mindennek, ami szép. Jézus azt mondta: *„Nézzétek a mező liliomait... még Salamon sem volt úgy felöltözve minden dicsőségében, mint egy ezek közül... Isten így öltözteti a mezei virágot"* (Mt 6,28-30). Ha Isten szépség iránti szeretete a teremtett világban is megnyilvánul: minden hópehelyben, liliomban, orchideában, az állatokban, és legfőképpen az emberben – mennyivel inkább vonatkozik ez a mennyre, amelynek egyik legjellemzőbb tulajdonsága a szépség! Sokan bálványozzák a szépséget itt a földön. A plasztikai műtétet végző orvosok nagyon keresettek. Mégis, a világ leghíresebb szépségkirálynőjének szépsége is egyszer elmúlik. A földön minden romlandó (Róm 8,29). A menny ezzel ellentétben az örökké tartó szépség helye. Mindenki, aki oda jut, örökre szép marad. Amikor Jézushoz hasonlóvá válunk (1Jn 3,2), szépségét is örököljük.

4. A menny az a hely, ahol életünk beteljesedik

Az emberiség nagy része a szegénységi küszöb alatt él. Naponta negyvenezer gyermek hal éhen. – A gazdagok mindent megengedhetnek maguknak, amit megkívánnak, mégis sokan boldogtalanok. Sokan szenvednek depresszióban, vagy egyszerűen csak unatkoznak. Jézus tisztában van az emberek szükségleteivel. Segíteni akar. Ezért nevezi jövetelének okaként: *„Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen"* (Jn 10,10). A mennyben bőség lesz mindenből! Ott ismeretlen a hiány fogalma. Az unalom és a depresszió is ismeretlen, mert ott minden tökéletes.

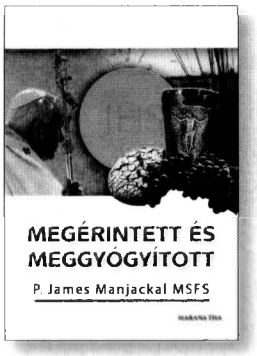
5. A menny, a mi örök otthonunk

A világ építészei állandóan új típusú épületeket álmodnak meg. Megcsodáljuk a hatalmas üvegpalotákat és a felhőkbe nyúló betontornyokat. – Halálunk után olyan otthonban élhetünk, amelyet Jézus tervezett. Amit a világ Teremtője épít, az valami olyasmi, amiről a földi építészek még csak nem is álmodtak. *„Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek"* (Jn 14,2) – mondta Jézus. Jézus már kétezer éve építi otthonunkat. Milyen csodálatos lehet! Mennyei otthonunk felülmúl minden kényelmet, amit egy ötcsillagos szálloda nyújt. Ha a teremtett világban minden hópehely és minden falevél egyedülálló, mennyivel inkább igaz ez a Jézus által épített otthonunkra! Nincs ismétlődés. Minden arra a személyre van szabva, aki ott fog lakni. Van egy örökkévaló helyünk a mennyben egy olyan nap alatt, amely sohasem nyugszik le. *„Nem lesz többé éjszaka és nem szorulnak lámpafényre vagy napvilágra. Az Úr Isten ragyog rájuk, és uralkodni fognak örökkön örökké"* (Jel 22,5).

Werner Gitt

— FOLYTATJUK —

LEGÚJABB KIADVÁNYAINK

P. James Manjackal: Megérintett és meggyógyított

Jézus élő jelenlétéről az Eucharisztiában

128 oldal 1.000.-Ft

Pereira - Mariakumar Okkultizmus és szellemi harc

A lelki harcról és a lelki fegyverekről

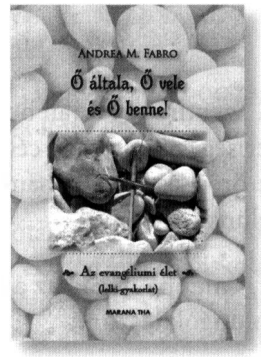
146 oldal 1.000.-Ft

Jézusnak adtam az életem... Tanúságtételek

A Mária Rádió tanúságtevőitől

324 oldal 1.500.-Ft

Andrea M. Fabro: Ő általa, Ő vele és Ő benne!

Lelki-gyakorlat az evangéliumi életről

140 oldal 800.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

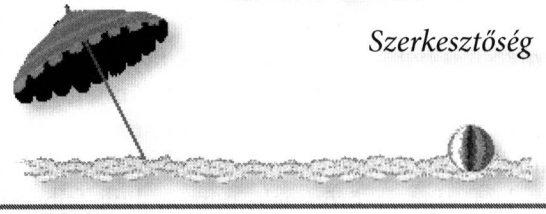
Katona István: Uram, szeretem parancsaidat ...3
Seres Béla: Párbeszéd a Szentlélekkel (IV/1.) 4
Ferenc pápa: A Szentlélek megvigasztal 6
W. Mac Donald: Legyél égő szívű tanítvány! 7
Andrea M. Fabro: Jézus követése 9
Jozo Zovko: Kövessétek a szentek példáját! 10
Kosinsky Péterné: A Lélek reménysége 11
Melinda: Tudósítás a gőg világából 12
Gilányiné Feczkó Tímea Katalin: Hirdetem Jézus gyógyító szeretetét! 14
Werner Gitt: Meghívás a mennyországba (II/1) . 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

A könyvek kaphatók a katolikus könyvesboltokban és az Emmausz Közösségi Házban
1146 Budapest, Thököly út 120.
Telefon/Fax: 222-53-06

Minden kedves olvasónknak kívánunk a nyáron jó pihenést és lelkigyakorlatot!

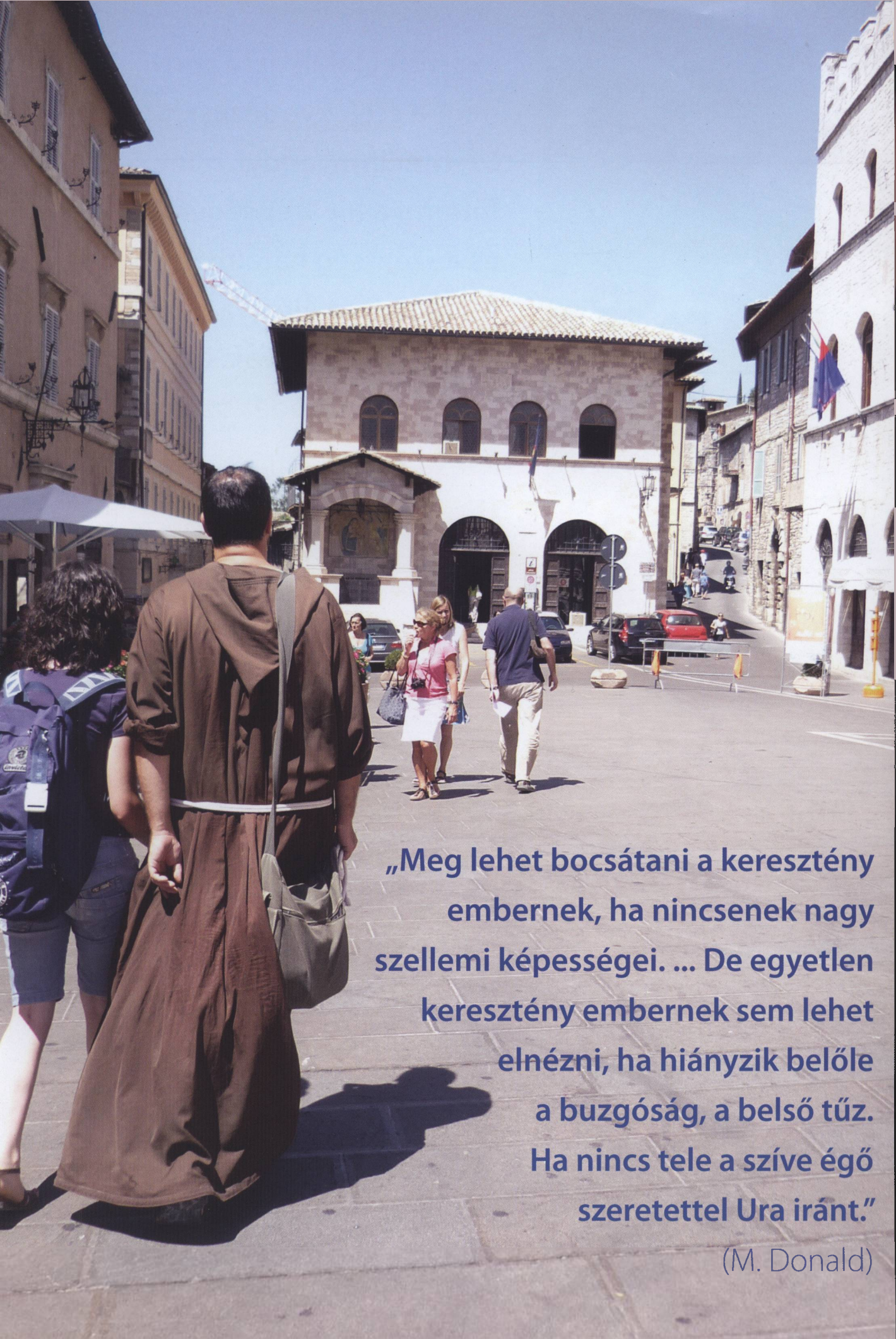
Szerkesztőség

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

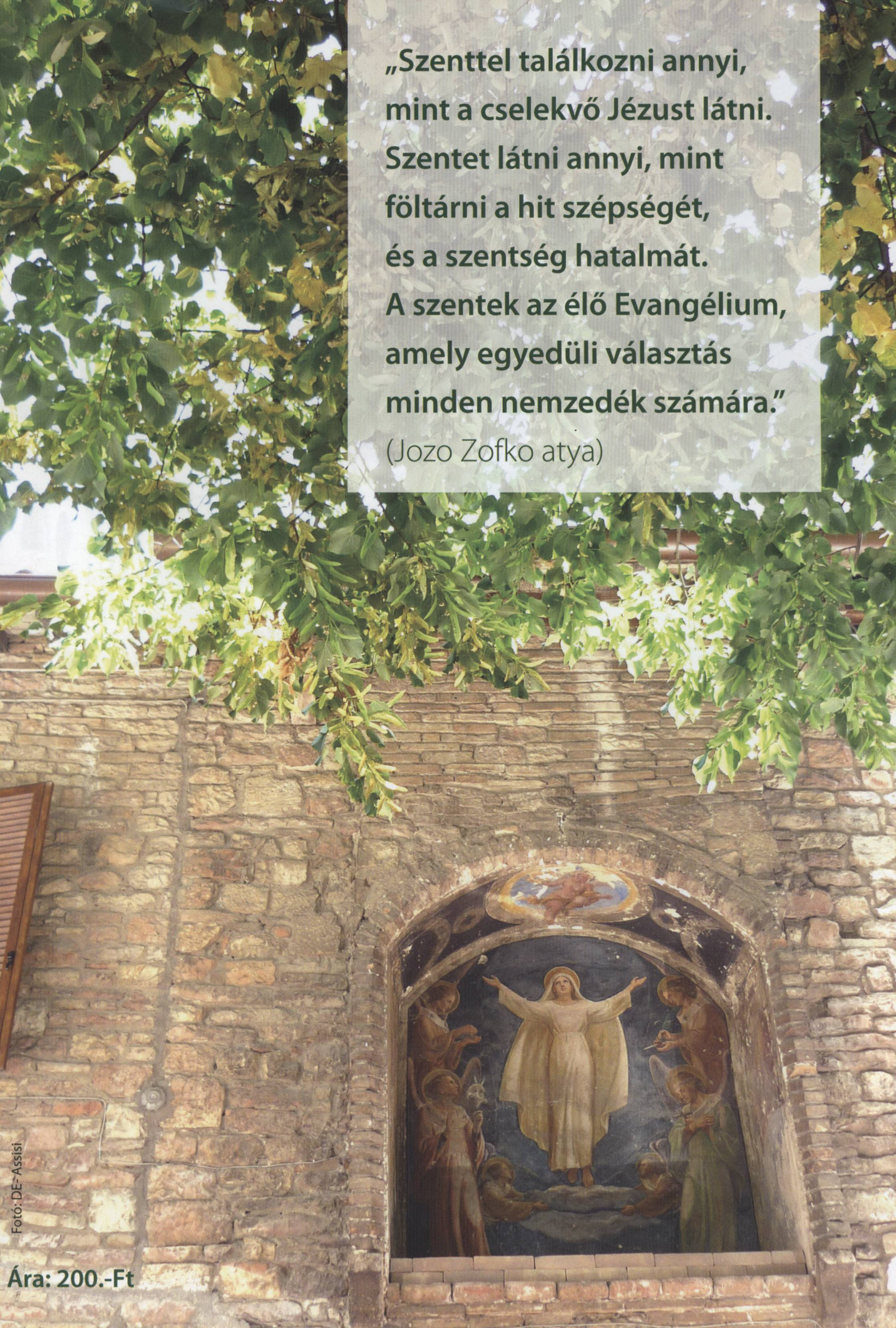
Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu, katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Meg lehet bocsátani a keresztény embernek, ha nincsenek nagy szellemi képességei. ... De egyetlen keresztény embernek sem lehet elnézni, ha hiányzik belőle a buzgóság, a belső tűz. Ha nincs tele a szíve égő szeretettel Ura iránt."

(M. Donald)

**„Szenttel találkozni annyi,
mint a cselekvő Jézust látni.
Szentet látni annyi, mint
föltárni a hit szépségét,
és a szentség hatalmát.
A szentek az élő Evangélium,
amely egyedüli választás
minden nemzedék számára."**
(Jozo Zofko atya)

Fotó: DE~Assisi

Ára: 200.-Ft